

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Του ΠΩΛ ΝΤΕ ΚΑΣΣΑΝΙΑΚ

Χιονίζει. 'Η έξοχη εινε στ' άσπρα ντυμένη. Χλωμό και τό φεγγάρι στον άσημαμένο ουρανό. "Όλα κοιμούνται.

"Ο ποιητής άποκοιμήθηκε κοντό στό μεγάλο τζάκι και τό βιβλίο του γλύστρησε άπ' τό χέρι.

Μόνον ή φωτιά άγρυπνεί. Σπιδροβολάει, χορεύει, τριζει. Τά κούτσουρα ύγρά, βράζουν άφρούς στις σχισμές τους, τριζόντας.

Στό πέραςμα τών χρόνων πώς ψυχές με τό βλέμμα καρφωμένο στη κοκκινωπή αυτή φλόγα που χοροπηδά τώρα στό τζάκι, δέν έχουν πλέξει τόσα και τόσα όνειρα!

Τό σπίτι του ποιητού εινε στην κορυφή ενός λόφου, τραγουρισμένο από όρηλά δένδρα.

Κάτω ή πεδιάς απλώνεται μεγαλοπρεπής εις τόν ορίζοντα που κλείνει τό βουνό.

"Άλλοτε ένας μεγάλος κύργος ύπνονόταγε εκεί, τώρα δέν μένει παρά μία πλεώρα κατεστραμένη κι' αυτή, με τρούρες άνοιχτές πρός τό μέρος της έξοχης. Έδώ μένει ο Τανκρέντ, ο ποιητής, τελευταίος άπόγονος της οικογενείας που κυριαρχούσε άλλοτε σ' όλη την έπασχια.

Τό δωμάτιο του Τανκρέντ εινε όμορφο και φωτεινό. Σκεπασμένο με ένα μεγάλο χαλί και με έπιπλα που μαρτυρούν την ιστορία της οικογενείας του.

Μπρός στά μεγάλα παράθυρα εινε μία σέρα όπου άνθίζουν όλο τό χειμώνα τά καλλίτερα άνοιξιάνικα λουλουδία. Τά χαιδούνται τό άπόγευμα οι άχτίδες του ήλιου και τά ζωγραφεί την νυχτα ή θερμοκρασία του θαματίου. "Ο Τανκρέντ έχει μεγάλη αγάπη στά λουλουδία του.

"Έρχεται τακτικά στό μικρό του άνθωνα και σιφει με αγάπη, γιά να μετρήη τά μπουμπούκια, και να ξεταίρη τά όμορφα πολύχρωμα πεταλλά τους.

"Ετσι περνά ή ζωή του μοιρασμένη στά λουλουδία της σέρας και στις ποιητικές φαντασίες του.

"Η φλόγα τριζει, χοροπηδά και ή λάμψη της φωτίζει τό δωμάτιο. "Ο Τανκρέντ ζυγνά και ξανακρίνει τό βιβλίο του. Το βλέμμα του εινε καρφωμένο στις τυπωμένες γραμμές,μά ή σκερι του πετ' πολύ μακριά!

Εινε μόνος! Σκέπτεται με πόνο τη μοναχιά του.

Είχε φίλους, μά όλοι τών έγκατέλειψαν. Τι μπορούσαν να περιμένουν από ένα άνθρωπο που προσέχει τόν ορίζοντα, πλανάται στά δάση, καλλιεργεί λουλουδία, ζή σ' ένα παλιό κύργο και έφράζει με στίχους τις σκέψεις του, τους πόθους του και τά όνειρά του;

Είχε κι' αυτός αγαπήσει, είχε αγαπήσει βαθειά, εκείνη όμως τόν άπάτησε.

Θέλησε να την ξεχάσει! γι' αυτό παρήγαγε τόν κόμο και ζή μέσα σ' αυτόν τόν κύργο, μόνος, όλομνησος με τά λουλουδία του χωρίς να σκέπτεται ποτέ καμιά γυναίκα.

Πού νά ζητήση την ευτυχία!

Ποιός δά τού την δώσει; Ποιός την ήρε; Και όμως ήσαν πολλοί που την είχαν και άλλοι που την είχαν και την έχασαν. Σκεπτόταν τόν "Ορφέα, τόν βασιλέα τών ποιητών, που είχε όλη την ευτυχία, όταν ζαναφθε στον "Αδη την Εύρωδικη του και την έχασε γιατί δέν έμεινε συνετής στον όρκο του.

- "Α! Δέν ύπόχρει ευτυχία σ' αυτόν τόν κόμο! Ρευβαμοί, σκέψεις, όνειρα!

"Α! τό παράθυρο τό φεγγάρι χαιδείνει τά λουλουδία της σέρας και ή άσημενια χαιδία τών χάνεται κοντά τό χουσάφι του τζακιού. "Ενας μικρός όφρυθος τόραζε έξωφρα τη γαλήνη της νύχτας. Στό παράθυρο και χτύπος μερικές φορές. Και όμως ο καιρός εινε ήσυχος, δένφουδ καθόλου. "Ενα ξίμαγμα φτεφών ξανακουστήρη, ένα τίναγμα άπελπιστικό. "Ο Τανκρέντ μοιάζει τό παράθυρο, κάτι μπήξε μέσα, σποφωγίστηκε και έπεσε επάνω στό γυαλί της σέρας.

"Ηταν μία πεταλούδα!

"Απαλό ο Τανκρέντ την πήρε ανά χείρι του και την πλησίασε στό τζάκι. "Η πεταλούδα ποτάν άκίνητη στην άρχή, άνοιγοκλείνει τώρα με χείρι τά γαλάζια φτερά της.

"Επάνω στό τραπέζι ήταν ένα όμορφο πουκωτό από σπάνια γαρίφαλλα κατακόκκινα, που έκοψε τό κρού ο ποιητής. "Εκει λοιπόν έβλεπε την πεταλούδα και έδοικε να σκαλίση τη φωτιά. "Όταν σιμώθηκε με γυναικία ήταν καθισμένη στην καρέκλα του.

Είταν έξαιρετικά όμορφη. Τό φόρεμα της εϊταν γαλάζιο γυαλι-

στερό σαν τά φτερά της πεταλούδας και στό χέρι κρατούσε τά σπάνια γαρίφαλλα.

"Ο Τανκρέντ ασπασμένος έμενε άφρονος.

- Μή σου φαίνεται καθόλου περίεργο, ειπε ή νέα με μία άρμονική φωνή. Είμαι μία Νεράιδα που ο μάγος "Ανδρό κατεδίκασε να φέρω τό σχήμα του έντόμου σου εις εδες πρό όλίγου γιατί άπέφυγα να τόν παντρευθώ. Εινε γέρος και άσημος.

"Έμενα έβω στό κρύο περιμένοντας τόν θάνατο όταν σ' με πήρες μέσα. Σου όφείλω λοιπόν τη ζωή και δέν θά φανώ άχάριστη. Πες μου μία έπιθυμία σου και θά σ' ευχαριστήσω.

"Ο Τανκρέντ σιωπούσε. Παρατηρούσε τη Νεράιδα, με τά όμορφα μάθρα μάλλι, και με τά μεγάλα πράσινα μάτια που σίαίζαν μεγάλες κατάμαυρες βλεφαρίδες.

Ποτέ ούτε στα ποιήματά του δέν είχε φανταστεί ένα τέτοιο πλάσμα.

"Όσο την έβλεπε αισθανότανε μία αγάπη γι' αυτή, μία αγάπη μεγάλη που θά διαρκούσε σ' όλη του τη ζωή και έβλεπε πως αυτή ήταν ή ευτυχία που σκεπτότανε πρό όλίγου.

- Δέν έχεις λοιπόν καμιά επιθυμία, κανένα ιδανικό που θέλεις να εκπληρωθής; έπανέλαβε ή Νεράιδα. Τι σκέπτεσαι;

"Ο Τανκρέντ καταλάβαινε πως αν ήταν ειλικρινής θά της έλεγε ότι ή μόνη του επιθυμία του εϊταν να μη τόν εγκαταλείψει ποτέ και να γίνη γυναίκα του.

Δέν τολμούσε όμως. Φοβότανε μήπως και ή παραμικρή λέξη του διαλύσει τη γλυκιά όπτασία που τόν θάμβωνε.

Τότε ή Νεράιδα, δείχνοντας τό βιβλίο που κρατούσε ο ποιητής, τού λέγει:

- Στάσου, έγω θά σε βοηθήσω, άφου δέ μιλής γιατί ξέρω πολλά πράγματα.

Μπορώ να σου πώ πως την ώρα που χτυπούσα τά φτερά μου στό παράθυρο, βλέποντας τα λουλουδία που τόσο άγαπώ και λαχρανότανε τη φωτιά που θά μ' έσώσει, σ' σκεπτόσουνα την ευτυχία που δέν είχες και που εύρόσουνα να έχεις. Και έλεγες ότι αν είχες την τόχη του "Ορφέα που κρατούσε άπ' τό χέρι τη γυναίκα που λάτρευε; θά την οδηγούσες εις τό φως του ήλιου. Είμαι βεβαία όμως πως και έσυ σαν κι' αυτόν δέν θά έμεινε συνεκής στον όρκο σου. Δέν εινε έτσι;

- Εινε αλήθεια, ειπε ο Τανκρέντ. Τι μεγάλη τρέλλα να καταστρέφει κανείς μόνος του την ευτυχία του!...

- Γνωρίζεις λοιπόν τώρα την ευτυχία σου; ρώτησε ή Νεράιδα κατεβάζοντας άργά τό χαριτωμένο κεφάλι της. Μες Αντι άπαντήσους ο ποιητής όίγησε στα πόδια της νεας και γέμισε με φιλιά τά λευκά της χείρα. "Η Νεράιδα δέν άντιστάθηκε.

- "Ελα τώρα, τού ειπε. "Ο καιρός περνά και πρόκει πειν άπ' τό πρωί νόμισα στό παλάτι μου. Μά να σου πώ, άποφάσισα να μ' ακολουθήσης γιά πάντα;

Σκέφθηκες πως δέν θά ξανάβθης πιά ποτέ έδώ;

- Είσαι ή ευτυχία μου, άτήνησε ο ποιητής. Και όταν εινε κανείς ευτυχής γιατί μπορεί να λυπηθής; Μά έσύ, δειά όπτασία, με θέλεις έμενα;

- Βέβαια, ειπε ή Νεράιδα. Δέν σου όφείλω τη ζωή; "Ε! και ύστερα μ' άρέσεις. Είσαι όμορφος και ποιητής. Αυτός εινε ένας τόπος να πλησιήθης κανείς τόν Θεό. Θά σε πάρω όμως μαζί μου με μία συμφωνία.

- Ποιά, ρώτησε ο ποιητής.

- "Α! εινε εύκολη, ειπε, θά μ' ακολουθήθης χωρίς να γυρίσης να κοιτάξης καθόλου πίσω σου.

- Εινε μόνον αυτό;

- Ναι! δέχσαι;

- Δέν ύπόχρει τίποτε τό εύκολότερο, ειπε ο Τανκρέντ άποφασιστικά.

- "Ε! καλό, τότε φεύγουμε, ειπε και άνοιξε ή Νεράιδα τό παράθυρο που είχε μισοανοίξει πρό όλίγου ο Τανκρέντ γιά να πιάη την πεταλούδα, και έλαφρά πήδηξε έξω.

Μ' ένα πήδημα ο Τανκρέντ βεθέθηκε κοντά της.

- Και τώρα άφρη με να σ' οδηγώσω, ειπε ή Νεράιδα, περνώντας τό χέρι της στη μέση του συντρόφου της.

Τη στιγμή που μία νέα ζωή άνοιγότανε μπρός του, ο Τανκρέντ σαν σ'ε μία άστραφή ξαναείδε τό παρελθόν του.

Τη μητέρα σκιμμένη στην κούνια του, τό αύστηρό πρόσωπο του πατέρα του.

Τά παιδικά του παιχνίδια, τά νεανικά του όνειρα, τά έργα του,

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΡΩΓΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ : ...

Τι λέγουν οι επιστήμονες και οι έντομολόγοι. 'Η κάμπιες του Αλλανό. 'Η μυρμηγκόπιπτα. 'Η κανχρρόσφυα. Πως περριχεύεσαι. 'Ενα εξωφρενικόν μενού έντομοφαγίας.

Το παρισινό «Πτι Ζουονάλ» γράφει περίεργα πράγματα για την έντομοφαγία. Αποκαλύπτει δηλαδή ότι υπάρχουν έντομα, τα οποία καταλλήλως μαγειρευμένα, παρέχουν ύψιστην και πλουσιαν τροφήν γινά τον άνθρωπον. Το ίδιο ελιαν ύποστηρίζει παλαιότερα διάφοροι σοφοί επιστήμονες: άλλα κανείς δέν ήθελε νά τους άκούση. Μερικοί έξ αυτών μάλιστα έφραγαν έντομα μαγειρευμένα, άλλα πάλιν κανείς δέν τους έμμιθήη, κανείς δέν δέχηθηκε νά φάγη ένα τέτοιο φαγητό.

Ας δοϋμε τώρα τι λέγει ή ιστορία σχετικώς. 'Ο περίφημος λοιπόν άστρονόμος Λαλάνδ πρό του φαγητού κατέβηκε στον κήπον του και έμίμισε πληθός κάμπιες, τάς οποίας έτρωγε ως σποριαζόν! Μά κυρία, μάλιστα, που τόν ειπε καλέσει σέ γεϋμα, μάλιστα σβηκε νά του σοσβίση ένα καλήν κάμπιες!... 'Ο ίδιος ο Αλλανό, ύποστηρίζει πως ή άράχνης έχουν γεϋσιον κυριότου, μερικώς δέ κάμπιες άνουόλου!

Είπε γνωστόν, ότι οι ύθαγειεις του Περού θεωροϋν ως πολυτελές φαγητόν ένα είδος μετασοσβήλους, τόν όποιον ονομάζουν «σοσούτιλο». Οι 'Ινδοί δέ της Βραζιλίας τρελλαίνονται κυριολεκτικώς γιά τις κάμπιες «βαμβού»:

Ίδου όμως και επιστημόνες άποδείξεις και γνώμες σχετικώς με την έντομοφαγίαν: Είς ένα συνεδρίον έντομολόγων, που συνελελήθη στο Παρίσι τό 1887 και του όποιου αι άναγνωστές έδημοσιεύθησαν στο είδικό δελτίο του, ό κίνησος συνεστήθη ως έξίσια τροφή, τουλάχιστον όσον είναι νεαρός. Άρχει μόνον νά γνωρίζη κανείς πως θά τον μαγειρέψη. Γι' αυτό δημοσιεύομε έδω σχετικην συγγραήν έκ του δελτίου των έντομολόγων, περί του πως παρασκευάζεται ό κίνησος σοσά.

Άκούσατε λοιπόν και φωτισθήτε:

«Αμφιβάνομε άρετέως κανθάρους, κοπανίζομεν αυτούς στο γουδί, τους κοσινίζομεν και τήν σκόνην τον τήν βράζομεν. Γιά έλαφράν σοϋταν τό βράσιμο γίνεται με νερό, διά παχτείαν όμως με λίπος. Και εις τάς δύο όμως περιπτώσεις ή γεϋσις της σοϋτας είναι εξαιρετος και άρεσει και στον μέλλον άσυνήθιστον άνθρωπον»...

Παρ' όλα ταύτα είναι ζήτημα αν έξετέλεσε κανείς ποτέ την συνταγήν αυτήν και έγενήθη κανθαρόσφυαν, πλην τών προαναφερομένων κ. κ. έντομολόγων. Στάς 'Ινδίας εν τούτοις κατασκευάζουν πλακόντας από μυρμηγκία. Μυρμηγκόπιπτα! Λέγεται μάλιστα πως οι μεγάλοι έουθροί μινχηγίτες παρέχουν εύχριστον τροφήν όταν κατά τό παράδειγμα τών μαζών τής Γουιάνας και τής Βραζιλίας, μαγειρευτοϋν με άφρονον καλό βούτυρον.

Νά τώρα και ένα εξωφρενικόν μενού έντομοφαγίας:

«Σοϋτα κανθάρων παχετα. 'Ορεκτικό: σαλιγκάρια με μλόκινο άλτιν, έουθροί μύρηγοι με λαδοείδιον.

—Έντομάδες: Γούλλοι φουγγέιοι εις λίπος, τζιτίκιες βρασιμένοι με γάλα και κάμπιες παστίτω!

Γλυκίσματα: Μέλισσα με ζάχαρα και κανέλλα, λευκοί σκόληρες με μέλι!»

Υ. Γ. Μ' όλα ταύτα τό «Μπουκέτο» σάς εύχεται νά μη παρακαθήσετε ποτέ σας εις γεϋμα έντομολόγων. Προτιμώτερε ή νηστεία...

Ο Δούκουλός

τά βιβλία και τά άνθη του, που τόσο ειχε αγαπήσει, όλα όσα άφηνε πίσω του γιά πάντα...

—'Αντίο, ειπε σ' όλα αυτά και γύρισε γιά νά ρίξη μία τελευταία ματιά στό πράγματα που τόσο αγάπησε.

'Εξαφνα αισθάνθηκε νά πέσει στο γένυ, σ' ένα κενό σκουεινό και παγομένο...

Είχε παραβή την ύπόσχεση που ειχε δώσει στη Νερβίδα. Τήν άλλη μέρα ή ύπρηστια του, βρήκε τόν Τανζρέντ πεθαμένο μπρός στο παρτίβρο, διάπλατα άνοιγμένο.

Κρατούσε σφιχτά στο χέρι του μία πεταλούδα πεθαμένη. Και στο στήθος του ήταν ένα μπουκέτο γαρύφαλλα σπάνια, με ματωρημένα πέταλλα.

Από τότε τά όνομάζομεν «γαρύφαλλα τό ποιητό».

Στό τζάκι ή φοπιά ειχε σβήσει και ή τρομερή ψύχα της νυχτας ειχε παγώσει όλα τά άλλα λουλούδια... Μετάφρ. Ε. Μαρξ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρós άγοράν τά κάτωθι βιβλία: Το «Τσάκωμα ε' 'Αι Ροκιο» μετάφρ. Γουζέλη, «Οι Βασίλεις τών Βουδών» υπό 'Εδμ. Άμπυ, μετάφρ., «Συλλογή Δημόδωδν 'Αμύτων» Ζαμπέλιου, «Σονέττα» Στ. Μαζιτόκη «Τό Φίλημα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «'Ανθράκος του Κόσμου» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταρ, περιοδικόν «Μπουκέτο».

ΟΙ ΑΓΓΡΙΟΙ ΛΑΟΙ

ΟΙ ΑΥΣΤΡΑΛΟΙ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΘΣ

“Οπου τόν γαμβρόν τόν εκλέγει ό πενθερός.—Τό γαμήλιον βασιανιστήριον.—Αι ύποχρεώσεις του γαμβρου.—Τό διαζύγιον.—'Από τό αϋτι κ'έξω από τό σπίτι!—Αι χήρες τής Αυστραλίας.—Γλώσσαν έχουν και φωνήν δέν έχουν!...

Πειό άγνωστη ήπειρος και από αυτή την 'Αμερική είναι ή Αυστραλία.

Οι έξερευνηται Σπένσερ και Γίλλον έξερευνούτες αυτήν και εισχωρήσαντες εις τά ένδότερα άνεκάλυψαν εις τά βόρεια της μέρη φυλάς, αι όποιες ουδέποτε ήλθαν σέ σχέσεις και έικονιωνία με άτομα τής λευκής φυλής!

'Ιδεαν άκριβή τής πνευματικής καταστάσεως τών άγορίων αυτών φυλών, μάς παρέχει ό τρόπος με τόν όποιον τείλουν τούς γάμους τών.

Άκούσατε λοιπόν και φριξάτε:

Είς ήλικίαν 11—12 έτών ο νεαρός Αυστραλός εκλέγεται ως επίδοξος γαμβρός πολεμιστο τινος τής φυλής.

Από τής στιγμής αυτής ο 12ης γαμβρός μεταβίλλεται σέ δούλο του «κινάτερ», τόν πενθερού του, έχων μεταξύ άλλων ύποχρεώσεων και τό καθήκον νά του προηγηθή άφρονον κνήγη.

'Ετσι περνά άρετέως κωρός και φτάνει τέλος και ή ήμέρα του γάμου.

'Η γαμήλιος τελετή συνίσταται εις μίαν διατύπωσιν παραδοσού τήν. 'Ο μέλλοντομος δδηγείται στό διάσος υπό φομαλέων πολεμιστών, οι όποιοι εκ' άρετήν ώραν «τόν χορολήκτον στό πάλτιον!» Τεντιανου, δηλαδή, ένα χορτόν δεξιανού πάλτιν, βάζουν εκ' αυτών τών μέλλοντομων και άρχίζομεν διά συμμαχόν κινήσεων νά τόν άνατινάσσομεν στον άέρα. Στην τελετή αυτή παρίσταται και ο πενθερός ώπλομένους διά βαρεάς γάρβου, έχων ως καθήκον νά συνοδεύη εκάστην πείκων του γαμβρού του δι' ισχυρον... επί τών νότων ευρωδοσιών, λέγοντας στερεοτύπως:

— Πάρε κ' αυτήν γιά νά μάθης όταν νημφευθή: νά μου φέρνης κρέας!...

Αυτή είναι όλη όλη ή γαμήλιος τελετή. Κατόπιν αυτής ο νεαρός γαμβρός και ή κόρη του γρηατό Αυστραλό πολεμιστό ενώνονται και άρχίζομεν την συζυγη τούς ζωή. Διαρχει όμως και αυτή επί πολύ: «Όχι, Δίσι και τό διαζύγιον είναι άπλούστατο κ' εύκολατα στον περιεγο αυτόν τόπο. Επάρχει δέ και αυτό ως έξη:

Άμέσως μόλις ο πενθερός παρατηρήσει ότι ο γαμβρός του δέν τό προηγηθεί πλέον άρετό κνήγη, τόν πιάνει από τό αϋτι και τόν πετάει έξω από τό σπίτι, δίνε δέ συγχρόνως στην κόρη του σύζυγον τόν πρόπο που θά παρουσιασθή και θά του τήν ζητήσει!...

Και ή τύχη όμως τών γηρών δέν είναι ζηλευτή στην Αυστραλία!

'Όταν πεθάνη ο σύζυγος, ή χήρα του καταδικάζεται εις σιγήν ακόλυτον. Είς δέ ύποχρεωμένη νά τηρήση την βουβαμύρα αυτή έφ' όσον ήθελε διαρκέσει και ή τελετή τής κηδείας του μακαρίτου. Σημειωτέον όμως, ότι ή τελετή αυτή τής κηδείας είναι άτελειωτή.

'Εχει δηλαδή διατυπώσεις, αι όποιες κατά γενικόν κανόνα δέν τελενοϋνται παρά μετ'...τρία έτη από τής ήμέρας του θανάτου!...

Συνίσταται δέ αι επικηδίας αυται διατυπώσεις εις όρχήσεις ιερός και εις θρηγοδίας έπαναληθανομένης μόνον άσας τού μηνός κατά την πανσέληνον. Κάθε χήρα ή οποία ήθελε καταπατήση την τρεπή ταύτην σιγήν και ήθελε όμιλήσει, καταδικάζεται άμειλίτως εις θάνατον!

Και όμως ένφ ή γυναίκες όλου του άλλου κόσμου φημίζονται γιά τήν φλοαρία τους, άντιθετός ή γυναίκες τών άγορίων φυλών τής Αυστραλίας προθύμως ύποβάλλονται στην τρεπή ταύτην σιγήν, μαθαίνουιν μάλιστα εύκολα νά εραφάροϋν τάς σκέψεις των, ίδιως δέ τάς άνάγκας των, διά χειρονομίον και μορφασιών τού προσώπου.

Πολλές μάλιστα χήρες τής Αυστραλίας, αι όποια έτήρησαν με άκριβειαν την τρεπή σιγήν, κατηντησαν, στο τέλος νά χλαστον διά πινότη τών λόγων!...

Πολλές δέ από πληθύν ήθελήσαν τό μετάνεσταντα σύζυγον δέν ήθελήσαν νά έαυκαμψίλοϋν πλέον και έμειναν βουβές μέχρι θανάτου!...

Στην βόρειο μάλιστα Αυστραλία, 60 έτών, ή όποια από είκοσιεπταετίας ουδεμίαν ήθροσε λέξιν, ουδεμίαν ήκούσθη εκπέμπουσα κνήγην.

Κατωρθώσε όμως κατά τό διάστημα αυτό τών 25 έτών, νά καταστήγη τήν μιμητήν αυτής δόναμεν τόσον έφραστικην, όστε νά συνεννεύεται εύκολα ός μόνον με τούς όμιφύλους της, άλλα και με τούς εκεί πληθύν έγκαταστημένους 'Αγγλους ίεραποστόλους.

Ο Π-ριουγιάς

Σ.Μ. ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ: Με άλλους λόγους αι άνακωστές γυναίκες τού κόσμου, εις αι χήρες τής Αυστραλίας, πο γλαστον έχουν και φωνήν δέν έχουν. Τίς συνιστάμεν λοιπόν σούς 'Αθηναίους νημφευτές!

